

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **Ing. J. P.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem se sídlem Karola Sliwky 621/5, 733 01 Karviná - Fryštát, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, 501 01 Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008, č. j. 295-02/08-060100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 6. 2008, č. j. 30 Ca 56/2008 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2008 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu v Pardubicích ze dne 7. 12. 2007, jímž bylo zřízeno zástavní právo na nemovitosti ve vlastnictví žalobce.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud usnesením ze dne 30. 4. 2008 vyzval žalobce, aby do dvou týdnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2000 Kč; současně žalobce poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 5. 2008. Jelikož žalobce na předmětné usnesení

nijak nereagoval a soudní poplatek nezaplatil, vydal krajský soud dne 4. 6. 2008 usnesení č. j. 30 Ca 56/2008 - 20, jímž řízení o žalobě zastavil.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, v níž uvedl, že krajský soud zastavil řízení s odkazem na § 9 odst. 1 zákona České národní rady č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, avšak z obsahu usnesení ze dne 4. 4. 2008 (žalobce patrně míní usnesení ze dne 30. 4. 2008 - pozn. NSS) lze dovodit, že soud postupoval podle § 9 odst. 8 citovaného zákona. Žalobci přitom nebyla doručena listina obsahující poučení ve smyslu § 9 odst. 8 zákona o soudních poplatcích, a proto nejsou splněny podmínky pro nástup právních účinků uvedených v tomto ustanovení. Soud je dále povinen řídit se obecným pravidlem obsaženým v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle něhož je účastníku řízení poskytnuta možnost zaplatit soudní poplatek do konce lhůty k odvolání proti usnesení o zastavení řízení. Žalobce proto tvrdí, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pro nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, nebo podle § 103 odst. 1 písm. d), c), b), a a). Závěrem žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu a k tvrzení žalobce, že soudní poplatek zaplatil ve lhůtě stanovené v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, poznamenal, že toto nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě pro zaplacení soudního poplatku. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že předmětná kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o zastavení řízení, a proto přichází pro žalobkyni v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud může posoudit pouze správnost závěrů krajského soudu, které jej vedly k zastavení řízení; nemůže se však zabývat důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., které žalobce v kasační stížnosti cituje. Navíc, jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz, „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“ (obdobně srov. též dřívější usnesení zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 - 43, www.nssoud.cz).

Podle § 9 odst. 1 zákona České národní rady č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, má soud povinnost vyzvat poplatníka k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určí, pokud poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti nebyl zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je tedy to, že poplatek nebyl zaplacen, účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy a že marně uplynula lhůta k zaplacení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, www.nssoud.cz).

Žalobce spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že řízení o žalobě bylo zastaveno podle § 9 odst. 8 zákona o soudních poplatcích, avšak krajský soud žalobce v usnesení vyzývajícím k zaplacení soudního poplatku poučil pouze v rozsahu § 9 odst. 1 a nikoliv již ve smyslu § 9 odst. 8 citovaného zákona. Tyto námitky žalobce jsou zcela mylné a nezakládají se na pravdě. Předně z usnesení ze dne 30. 4. 2008 (nikoliv 4. 4. 2008, jak uvedl žalobce) nijak neplyne, že by snad krajský soud postupoval podle § 9 odst. 8 zákona o soudních poplatcích - tato norma není v usnesení zmíněna a její aplikaci nelze dovodit ani z kontextu usnesení. Případný postup krajského soudu podle § 9 odst. 8 zákona o soudních poplatcích by navíc byl zcela nesmyslný, neboť toto ustanovení se týká placení soudních poplatků za návrhy na provedení úkonu [§1 písm. b) zákona o soudních poplatcích]. Žalobce se však nedomáhal toho, aby soud provedl určitý zpoplatněný úkon, ale svým návrhem (žalobou) chtěl vyvolat

přezkum správního rozhodnutí ve správním soudnictví. V projednávaném případě tak bylo předmětem poplatkové povinnosti zahájení řízení (§ 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích], přičemž poplatková povinnost zde vzniká podáním žaloby (§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích]. Krajský soud proto neměl sebemenší důvod postupovat podle § 9 odst. 8 zákona o soudních poplatcích a žalobce o této normě poučovat. Naopak je zcela zřejmé, že se krajský soud při svém rozhodování držel § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, který upravuje mimo jiné právě i zpoplatnění žaloby.

Pokud jde o § 9 odst. 7, lze jej aplikovat i na právě projednávanou věc, avšak ani pomocí tohoto pravidla žalobce kýženého výsledku kasačního řízení nemůže dosáhnout. Žalobce se domnívá, že by mu mělo být v souladu s § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích umožněno zaplatit poplatek do konce lhůty k odvolání proti usnesení o zastavení řízení (žalobce pro tento účel přiložil ke kasační stížnosti kolkové známky v příslušné výši). V případě žaloby v občanskoprávním řízení by takový postup (zaplacení soudního poplatku současně s podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení) byl nepochybně úspěšný; žalobce však zapomíná, že se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví, které se od soudnictví občanskoprávního v některých aspektech podstatně odlišuje. Pro projednávanou věc je určující zejména ta skutečnost, že krajské soudy rozhodující ve správním soudnictví vydávají konečná rozhodnutí, proti nimž není možné podat odvolání (tento institut správní soudnictví vůbec nezná). Rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví tak nabývají právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5, § 55 odst. 5 s. ř. s.); kasační stížnost je pak mimořádným opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.). Na toto specifikum správního soudnictví reaguje i zákon o soudních poplatcích, který ve zmiňovaném § 9 odst. 7 výslovně uvádí, že ve správním soudnictví zruší soud usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, je-li poplatek zaplacen dříve, než toto usnesení nabylo právní moci (nikoliv do konce lhůty k odvolání proti takovému usnesení). „Pokud však ve věcech správního soudnictví poplatek nebyl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, pak usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabude jeho doručením účastníkům řízení právní moci a soud, který toto usnesení vydal, již nemůže toto své usnesení podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zrušit a v této věci vydávat další rozhodnutí o věci, protože mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ani jiný zákon totiž neumožňuje městskému (krajskému) soudu zrušit své pravomocné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku a tedy rozhodovat třeba i záporným způsobem o návrhu účastníka řízení na zrušení svého pravomocného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 - 103, www.nssoud.cz). Jelikož

v projednávané věci žalobce zaplatil soudní poplatek až po právní moci usnesení o zastavení řízení (současně s podáním kasační stížnosti), nemůže být toto usnesení krajským soudem zrušeno ve smyslu § 9 odst. 7 citovaného zákona. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že soudní poplatek je žalobce povinen zaplatit vždy již při podání žaloby a splnění poplatkové povinnosti tedy není vázáno až na výzvu soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 As 24/2004 - 49, www.nssoud.cz). Stejný názor zaujal i Ústavní soud, např. v usnesení ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, publikováno pod č. 6/2000 Sb. n. u. ÚS, podle něž „v zásadě platí, že poplatkovou povinnost je povinen účastník řízení před obecnými soudy splnit při podání návrhu (žaloby). Platební nekázeň účastníka řízení již sama o sobě je očividně nežádoucí, mimo jiné proto, že obecné soudy v jejich agendě zbytečně zatěžuje, a jestliže účastník řízení v této nekázni přes výzvu a upozornění na procesní důsledky s opomenutím výzvy spojené pokračuje, jde o jednání (opomenutí), za které musí nést procesní odpovědnost, zejména byla-li obecným soudem stanovená lhůta k vyzývanému plnění dostatečná“.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl

ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně

senátu